

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobce: N. N. H.**, IČ: x, místem podnikání K. S. 559/8, D., zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2014, č.j. 46015-2/2014-900000-304.8,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 8.10.2014, sp. zn. 41329/2014-620000-12, č.j. 46015-2/2014-900000-304.8, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 30.7.2014, č.j. 41329-4/2014-620000-12, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 135zk odst. 1 písm. a) zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), tím, že minimálně dne 8.3.2014 na daňovém území České republiky, umožnil skladovat celkem 380 ks neznačených cigaret, které nebyly označeny platnou tabákovou nálepkou, uvedených v protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů č.j. 29503/2014-620000-72, za což mu byla uložena pokuta

ve výši 50 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

V žalobě žalobce uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a domnívá se, že byl v řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, zkrácen na svých právech. Samotné rozhodnutí je dle jeho názoru v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a dále v rozporu s ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Konstatoval, že protiprávního jednání, ke kterému došlo v dané provozovně, se dopustila další osoba, která byla z uvedeného jednání usvědčena a za své provinění potrestána. Domnívá se, že nelze jeho odpovědnost jako provozovatele prodejny vykládat široce i jako odpovědnost za chování dalších osob, které mají možnost přístupu do objektu. V této souvislosti pak poukázal na to, že vynaložil veškeré úsilí, které od něj bylo možné vyžadovat, aby porušení právní povinnosti zamezil, s tím, že svého brigádníka pana M. T. ústně poučil ohledně toho, že do provozovny nesmí nosit žádné své předměty zaměnitelné s prodáváním zbožím či zboží bez účtenky, a odkázal na prohlášení pana M. T., že neznačené cigarety, které uschoval v provozovně žalobce, jsou jeho vlastnictvím. Tyto skutečnosti pak žalobce považoval za zcela zásadní pro posuzování viny, neboť právě zmiňované poučení může být rozhodnou okolností pro shledání důvodu pro zánik odpovědnosti dle § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních. Žalobce namítl, že pokud se správní orgán otázkou poučení pana T. nezabýval, pak došlo nejen k porušení principu materiální pravdy ve smyslu ust. § 3 správního řádu, povinnosti zjistit skutečnosti v rozsahu, o nichž by nebylo důvodných pochybností ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, ale i k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Konstatoval, že nebyl osobou, která předmětné tabákové výrobky v objektu uložila, a přesto musí nést odpovědnost za jejich uložení, ačkoli pan T. dle svého tvrzení předmětné cigarety v prodejně uschoval a byl z uvedeného jednání usvědčen a za své provinění i potrestán. Dále žalobce namítl, že nepřezkoumatelným je také výrok o stanovení výše sankce, když napadené rozhodnutí prvostupňového orgánu neobsahuje žádnou úvahu o jeho majetkových poměrech, svědčící přiměřenosti sankce.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Poukázal na to, že odpovědnost pachatele předmětného správního deliktu je objektivní s přípustnými liberačními důvody, a žalobce tedy nese odpovědnost za nastalý protiprávní stav bez ohledu na míru jeho zavinění. Žalovaný nesouhlasil s tím, že udělené ústní poučení lze považovat za jediný způsob, kterým mohl žalobce zabránit protiprávnímu jednání ve své provozovně. Důkazní břemeno ve věci možné liberace z odpovědnosti za správní delikt shledává žalovaný na straně žalobce a vyslovil názor, že se žalobce nemůže domáhat, aby správní orgán obstarával a prováděl důkazy, kterými by měl být žalobce před zákonem liberován. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu řízení byl dán žalobci prostor pro předkládání návrhů či důkazů. Další námitku žalobce ohledně bagatelizování otázky poučení „personálu“ žalovaný rovněž odmítl s tím, že samotné poučení třetích osob, bez dalšího jednání směřujícího k zabránění porušení příslušných ustanovení zákona o spotřebních daních, nemůže naplnit podmínky pro zánik odpovědnosti za správní delikt dle § 135zzf odst. 1 téhož zákona. Žalovaný souhlasil s tvrzením žalobce, že nehodnotil jeho majetkovou situaci ve vztahu k výši sankce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.8.2003, sp. zn. 6 A 96/2000, a uvedl, že zkoumání majetkových poměrů žalobce bylo bezpředmětné, když pokuta byla uložena na samé spodní zákonné hranici pro předmětný

správní delikt a zjištění případné nepřiměřenosti nemůže vést k úplnému upuštění od jejího uložení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a tuto shledal nedůvodnou. Tvrzením žalobce o poučení pana T. se žalovaný zabýval zejména na straně 5, odstavec druhý napadeného rozhodnutí, když předtím uvedl, že porušení právních předpisů právníkou osobou je posuzováno na základě principu objektivní odpovědnosti, kde se zavinění nevyžaduje. Jak žalovaný dále vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přílišnou tvrdost objektivní právní odpovědnosti pak zmírňují, resp. omezují liberační důvody. Zproštění odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 135 z.z. zákona o spotřebních daních nastane, pokud je prokázáno vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti bylo zabráněno. K tomuto stavu však nedošlo a žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, že žalobce, ačkoli si musel být vědom zákazu skladování neznačených tabákových výrobků, nepřijal dostatečné opatření k tomu, aby se v jeho provozovně neskladovaly. Žalovaný výslovně konstatoval, že dle žalobce a výpovědi pan Tomáše je zřejmé, že tento v provozovně příležitostně vypomáhal, měl do provozovny přístup, a bylo tedy věcí žalobce jako provozovatele provozovny, jakým způsobem zajistí kontrolu nad osobami, jimž svěřuje pracovní či pomocné činnosti. Žalovaný odmítl, že by bylo možné se odpovědnosti za správní delikt zbavit pouhým poukazem na neznalost aktivit, které v provozovně koná žalobcem pověřená osoba s tím, že pouhé poučení ohledně přechovávání a skladování zboží zaměnitelného se zbožím provozovatele nelze považovat za vyčerpání všech možností jak zabránit vzniku nezákonného jednání. Není proto pravdou, že žalovaný zkoumání předmětných skutečností pominul, když podrobně zdůvodnil, proč poučení pana Tomáše neshledává jako naplnění důvodů liberace ve vztahu k žalobci.

Žalobce se také mylí v tom, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou úvahu o jeho majetkových poměrech. Žalovaný totiž při posuzování výše sankce zhodnotil veškeré relevantní skutečnosti, přičemž se vyjádřil i k majetkovým poměrům žalobce. V tomto směru soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, strana 6, odstavec druhý a třetí, z nichž mimo jiné vyplývá, že žalobci byla uložena sankce na samé spodní hranici zákonného rozpětí

a zkoumání majetkových poměrů bylo bezpředmětné, neboť i případné zjištění nepřiměřenosti nemohlo vést k upuštění od uložení sankce.

Správní orgány se tedy s uvedenými námitkami a všemi příslušnými aspekty řádně vypořádaly, a napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Mezi účastníky je nesporné, že pracovníci celního úřadu při kontrole zaměřené na značení tabákových výrobků platnými tabákovými nálepkami dne 8.3.2014 v prodejně s označením „Čtyřlístek Dubí“ v Dubí, ulice Krušnohorská 567/13, (dále jen „provozovna“), kterou provozoval žalobce, ve dvojitém dně prodejního pultu pod vystavenými hračkami, za pomoci služebního psa, našli neznačené tabákové výrobky. Jednalo se o 120 ks cigaret zn. Jin Ling, 80 ks cigaret zn. Fest blue, které nebyly značeny tabákovou nálepkou, 160 ks cigaret Fest red, které byly značeny tabákovou nálepkou Běloruska, a 20 ks cigaret Classic red, které byly značeny tabákovou nálepkou Ukrajiny. Žalobce rozporoval, že mu byla uložena pokuta, aniž by bylo prokázáno, že se zaviněně dopustil deliktního jednání. Trval na tom, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by měl povědomost o uložených tabákových výrobcích, ale naopak, že bylo prokázáno vlastnictví předmětných tabákových výrobků jiné osoby, jakož i vynaložení veškerého úsilí z jeho strany, aby případnému porušení právních povinností zabránil.

Dle ustanovení § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních musí být tabákové výrobky na daňovém území České republiky vyrobené, dovezené nebo dopravené z jiného členského státu, značeny tabákovou nálepkou, pokud nejsou dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně s následným umístěním v daňovém skladu nebo pokud není zákonem stanoveno jinak.

Dle ustanovení § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky.

Dle § 135zk odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních se za správní delikt uvedený v § 135zk odst. 1 písm. a) citovaného zákona uloží pokuta od 50 000 Kč do 10 000 000 Kč.

Dle § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Dle odst. 3 téhož ustanovení se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

V daném případě je nesporné, že žalobce je podnikající fyzickou osobou. Ze skutkového stavu vyplývá, že předmětného správního deliktu se měl dopustit právě v přímé souvislosti se svým podnikáním. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že v případě správních deliktů, kterých se dopustí právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby v přímé souvislosti s jejich podnikáním, není na rozdíl od přestupků či trestných činů zavinění v jakékoliv formě hodnotícím znakem pro posouzení odpovědnosti za takové jiné správní delikty. U správních deliktů platí princip objektivní odpovědnosti. V případě

objektivní odpovědnosti tedy právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby odpovídají bez ohledu na subjektivní stránku daného případu za porušení právní povinnosti, které naplňuje formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu. Jediným způsobem, jak se může právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba zbavit odpovědnosti za správní delikt, je prokázání existence liberačního důvodu obsaženého v daném případě v ustanovení § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních, tedy že prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Zůstává tedy postavit na jisto, zda žalobce předmětné tabákové výrobky ve své pronajaté provozovně *skladoval* ve smyslu zákona o spotřebních daních a zda vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby případnému protiprávnímu jednání či stavu zabránil. V dané věci je nesporné, že předmětné tabákové výrobky byly v provozovně žalobce, kterou aktivně užívá jako prodejnu, nalezeny a nebyly řádně značeny dle zákona o spotřebních daních.

Z protokolu o místním šetření ze dne 8.3.2014, č.j. 29503/2014-620000-72, vyplývá, že při kontrole byla přítomna manželka žalobce, paní B. T. N. K dotazu celních orgánů uvedla, že o cigaretách, které byly nalezeny, nic neví s tím, že asi patří manželovi, který je kuřák, neví, jak se do provozovny dostaly, ani proč byly uschovány ve skříši v prodejním pultu, a doplnila, že kromě členů jejich rodiny asi nikdo jiný přístup do provozovny nemá. Zároveň do protokolu konstatovala, že ví, že neznačené tabákové výrobky, bez prokázání zdanění či oprávněného nabytí bez zdanění, se nesmí prodávat ani skladovat. Žalobce se dostavil k ústnímu jednání na územní pracoviště celního orgánu v Mostě dne 10.4.2014, kde do protokolu č.j. 36400-2/2014-620000-32.2 sdělil, že zajištěné cigarety nejsou jeho vlastnictvím, ale majetkem M. T., který příležitostně v jeho provozovně vypomáhá. Dále žalobce uvedl, že se asi dne 10.3.2014 pana T. na nalezené cigarety zeptal a pan T. mu potvrdil, že se jedná o jeho cigarety, které si uschoval ve skříši v prodejním regále. K ústnímu jednání se pan M. T. dostavil spolu se žalobcem a do téhož protokolu po vyjádření žalobce uvedl, že cigarety v množství 380 ks zakoupil dne 6.3.2014 od neznámé osoby na parkovišti před obchodem Hypernova v Teplicích za 500,- Kč. Následně odjel do Dubí do provozovny žalobce, kde měl „menší práci“, cigarety si uložil do přihrádky prodejního regálu, kde si odkládá svoje věci a náradí, a kromě asi dvou krabiček je na místě ponechal. Do provozovny přijel v pondělí a od žalobce se dozvěděl, že cigarety byly nalezeny při prováděné kontrole. K předmětným cigaretám M. T. nepředložil žádný nabývací doklad, následně zaslal celním orgánům čestné prohlášení a kopii daňového přiznání o uhrazení spotřební daně. Daňové přiznání ke spotřební dani z tabákových výrobků za období březen 2014 M. T. podal rovněž dne 10.4.2014.

Otázkou výkladu pojmu „skladování“ pro účely zákona o spotřebních daních se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26.2.2009, č.j. 7 Afs 69/2007-85 (právní věta byla publikována ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2533/2012). Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro závěr, že konkrétní osoba „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla, měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Rovněž Nejvyšší správní soud konstatoval, že za osobu, která „skladuje“ vybrané výrobky, tak může být považován i ten, kdo má výrobky pouze v detenci. Detentorem věci je ten, kdo ji fakticky ovládá, aniž by musel mít vůli nakládat s věcí jako s vlastní. Dle soudu žalobce jednoznačně fakticky ovládá

veškeré zboží v provozovně. Z uvedeného tedy dle soudu vyplývá, že žalobce „skladoval“ předmětné tabákové výrobky ve smyslu, v jakém je nutno tento termín chápat ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o spotřebních daních.

Vzhledem k výše uvedenému je dle soudu nepochybné, že žalobce naplnil veškeré formální znaky skutkové podstaty správního deliktu proti značení tabákovými nálepkami dle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Žalobce se pokusil prokázat existenci liberačního důvodu uvedeného v § 135zzf odst. 1, 3 zákona o spotřebních daních. Zůstal však pouze u původního tvrzení, že o daných tabákových výrobcích nevěděl a označil konkrétní osobu jako vlastníka s tím, že následně tvrdil, že ji o protiprávnosti takového jednání již v předcházejícím období poučil.

S ohledem na způsob uskladnění neznačených tabákových výrobků v provozovně žalobce, tedy ve dvojitém dně prodejního regálu pod hračkami vystavenými k prodeji, nelze argument, že o jejich skladování nevěděl, nejde o jeho vlastnictví a tabákové výrobky si na daném místě „uskladnila“ jiná osoba, považovat za relevantní. Skladování neznačených tabákových výrobků je správní delikt s objektivní odpovědností, u kterého se zavinění nezkoumá. Z toho důvodu nejsou pro rozhodování ve správním řízení relevantní informace o vlastnictví, držbě či nabytí, ale pouze fakt, že neznačené tabákové výrobky byly v době kontroly v provozovně žalobce nalezeny. V této souvislosti považuje soud za potřebné zdůraznit, že při místním šetření dne 8.3.2014 se prvotně výslovně vyjádřila manželka žalobce, že nalezené neznačené tabákové výrobky jsou zřejmě jejího manžela, který je kuřák s tím, že do provozovny zřejmě nemají přístup další osoby, přičemž se nedovedla vyjádřit k dvojitému dnu prodejního regálu. Že tabákové výrobky patří panu M. T., začal tvrdit až posléze žalobce, dle názoru soudu ovšem zcela účelově, když dne 10.4.2014 k ústnímu jednání, kam byl předvolán, jej s sebou přivedl s tím, že M. T. příležitostně v provozovně vypomáhá a cigarety tam zanechal. Následně v odvolacím správním řízení začal žalobce tvrdit, že pan T. je brigádník, který byl řádně poučen o tom, že nesmí v provozovně přechovávat či skladovat jakékoliv zboží, aby nebylo možné je zaměnit za prodejní zboží, a tato tvrzení žalobce zopakoval i v řízení před soudem s tím, že pan T. byl ústně poučen, poučení rozuměl, a pokud jednal v rozporu s tímto poučením, pak byl z tohoto jednání usvědčen a za své provinění také potrestán. Žalobce tak činil ve snaze prokázat liberační důvody, přičemž doplnění jeho tvrzení, že příslušným způsobem poučil brigádníka pana T. (jak uplatnil v podané žalobě), soud považuje za účelové, neboť toto tvrzení uplatnil až v rámci odvolání, ačkoli tak mohl učinit již před správním orgánem I. stupně. Navíc soud podotýká, že samotné poučení brigádníka nepředstavuje dostatečný liberační důvod, jak soud uvede níže.

Pro úplnost je na místě uvést, že při zjištění skladování neznačených tabákových výrobků, jak vyplývá z poznatků soudu z jeho úřední činnosti (např. sp. zn. 15 Af 14/2016), je současným trendem účelové tvrzení podnikatele, že vlastníkem či osobou, která neznačené výrobky ukryla, je jiná osoba (prodávač, rodinný příslušník nebo kamarád), která se k vlastnictví následně přihlásí a obvykle tvrdí, že je získala pro osobní potřebu a v provozovně je uskladnila bez vědomí podnikatele. Toto se stalo i v případě žalobce. Podnikatel, kterému hrozí pokuta za správní delikt od 50 000,- Kč do 10 000 000,- Kč, takto jedná s předpokladem, že případ bude řešen s fyzickou osobou v přestupkovém řízení, ve kterém lze uložit pokutu do 150 000,- Kč, a fyzická osoba bude postihnuta mírněji. Přestupkové

postihnutí fyzické osoby však nezakládá překážku postihu podnikatele, jenž umožnil skladování neznačených tabákových výrobků ve své provozovně, za jiný správní delikt, když skutková podstata přestupku fyzické osoby a skutková podstata jiného správního deliktu podnikající osoby jsou odlišné.

V tomto směru pak soud považuje za nutné směrem k žalobci rovněž uvést, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí řádně zabýval všemi okolnostmi a skutečnostmi rozhodnými pro případnou liberaci. Zmiňované poučení pana T. nevyhodnotil jako vynaložení veškerého úsilí k zabránění protiprávního jednání, a tím naplnění liberačního důvodu svědčícího žalobci. V souvislosti s tím již správní orgán I. stupně poukázal na skutečnost, že v roce 2009 bývalý Celní úřad Most pod sp. zn. 6295/2009-206500-021 vedl se žalobcem správní řízení z důvodu skladování 8 800 ks neznačených cigaret, a přesto žalobce s vědomím, že se neznačené tabákové výrobky nesmějí na daňovém území České republiky skladovat ani prodávat, nezajistil, aby se tak v jeho provozovně nestalo. Naopak žalovaný správně dovodil, že odpovědnosti za daný správní delikt se nelze zbavit poukazem na neznalost aktivit, které pověřená osoba koná v provozovně. Tvrzeň poučení by bylo možné hodnotit jako vynaložení veškerého úsilí k zabránění protiprávnímu jednání pouze v případě, že by žalobce učinil i další opatření, jimiž by zajistil kontrolu nad osobami, jimž svěřuje pracovní či pomocné činnosti ve své provozovně. Důkazní břemeno, které jednoznačně pro případ prokazování existence liberačního důvodu dle citovaného ustanovení tížilo žalobce, tento neunesl. Proto soud konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu proti značení tabákovými nálepkami dle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Námitky žalobce shledal soud neopodstatněnými.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů nepožadoval, navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. října 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.